

Եղիշե Չարենց

Խինդ կա հիմա իմ հոգնած սրտում

Խինդ կա հիմա իմ հոգնած սրտում.

Խինդ կա հիմա այս վառվող սրտում:

Հեռու հրով կրակված, երագուն՝

Օրորվում է՝ հոգնաբեկ ու հասուն...

Քո՛ւյր է հովը՝ անմարմին ու անշուք,

Երգը նրա կարոտի մի շուկ...

Երգ է ասում հասկերին միգամած,

Երգ է ասում՝ քաղցրաճայն ու կամաց:

Արտը հրա՛շք է կարծես երագուն

Ու ծփում է՝ հոգնաբեկ ու հասուն...

1919-1920